

Два века од рођења Бранка Радичевића

На дан када света Црква молитвено обележава успомену на Светог мученика Агапија, 28. марта 2024. године, Његово Преосвештенство Епископ сремски г. Василије је служио помен Бранку Радичевићу на Стражилову.

Саслуживали су протојереј-ставрофор мр Јован Милановић, ректор Богословије Светог Арсенија, и епархијски протођакон Горан Власац. Поред истакнутих српских песника и угледних званица помену је присуствовао и председник покрајинске владе г. Игор Мировић. Богослужење је обављено у склопу прославе двеста година од рођења једног од највећих српских песника, романтичара, која ће бити сачињена од уметничких програма, изложби, песничких вечери и округлих столова, а започета је свечаном академијом у Српском народном позоришту у Новом Саду. После помена, Његово Преосвештенство се присутнима обратио следећим речима:

„Окупили смо се да молитвено обележимо јубиларну двестоту годишњицу од рођења једног од највећих уметника наше историје – Бранка Радичевића. Његово име не само да представља синоним за српску поезију и Сремске Карловце уопштено, већ је дословно постало нераскидив део нашег

културног наслеђа и традиционалног уметничког израза душе Србинове. Своје стихове Бранко није писао само хармоничним реченицама, већ их је дословно ткао од снова и емоција, на тако вешт и аутентичан начин да ће његово велико дело представљати инспирацију читавог низа генерација читалаца, укључујући и данашњу. Зато о његовим песмама не можемо говорити као о самој књижевност, кад их неодољиво осећамо као икону туге и радости, надања и чежњи. Његова поезија је била и остала израз чисте и невине, младалачке љубави према ближњим и даљњим људима, свом страдалном народу и раскошној природи која нас окружује, а надасве према нашем Творцу, који нам је и подарио овај недокучиви свет у ком живимо и трајемо.

У Књизи Постања, пророк Мојсије је забележио да је наш Господ учинио да из земље никну „свакојака дрвета, лијепа за гледање и добра за јело“, што само по себи сведочи о духовној потреби за естетиком, коју кроз неговање благољепија и данас осетимо у нашој светој Цркви. Богослужбена употреба уметности нарочито је видљива управо у Бранковим Карловцима, где је тадашњи патријарх српски, Георгије Бранковић, у првој деценији 20. века, од славног Паје Јовановића наручио четири величанствене иконе, које и данас стоје и красе певнице Саборног храма и које представљају Свете који су Господа величали управо уметничким стваралаштвом. Поред градитеља величанствених храмова, цара Соломона, у Старом завету и краља Милутина, код Срба, овде су сјајно насликани и цар Давид и Свети Јован Дамаскин, као аутори духовне поезије, у чијој се надземаљској лепоти наслађивало небројено мноштво спасених душа. Ми у Бранковим песмама не видимо само трагедију прераном смрћу угашеног талента, или полетног романтичара надахнутог рококом, већ радосно осећамо човека вере, прожетог и надахнутог љубављу према Богу, која води у живот вечни. Зато данас када смо се окупили око његових земних остатака да прославимо живот и наслеђе Бранка Радичевића и да се помолимо за његову душу, ми би требали да се обавежемо да ћемо наставити његову мисију неговања богоугодне лепоте речи српске и српског писма, као и да не дозволимо да наша срца икада охладне према нашем Творцу и свима око нас. Бог да му душу прости и вечан покој служи Божијем Алексију – нашем драгом и незаборавном Бранку.“